

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **P. Z. H.**, zastoupen Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou, se sídlem Praha 2, nám. I. P. Pavlova 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Az 10/2004 - 25, ze dne 8. 6. 2005,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též stěžovatel) v záhlaví citovaný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-4779/VL-20-K04-2003, ze dne 5. 1. 2004. Rozhodnutím správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu.

Krajský soud dospěl k závěru, že v řízení před správním orgánem nedošlo k žádnému porušení ustanovení o řízení a z tohoto pohledu tedy není jeho rozhodnutí nezákonné. Námitka nedostatečně zjištěného stavu věci byla podle soudu natolik obecná, že nebylo možné zjistit, jaké konkrétní důkazy měl správní orgán podle žalobce dále provádět a v čem se žalobci jeví skutková zjištění neúplná. Z obsahu spisového materiálu dle názoru soudu

vyplývá, že žalovaný si před vydáním rozhodnutí opatřil dostatek podkladů k objasnění skutečného stavu věci. V průběhu azylového řízení pak nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Krajský soud přihlédl rovněž ke skutečnosti, že stěžovatel pobýval v ČR po určitou dobu nelegálně a o azyl požádal až ve chvíli, kdy obdržel správní vyhoštění. Učinil tak tedy ryze účelově ve snaze prodloužit si zde pobyt legální cestou, což ostatně ani sám nepopíral. Takové jednání je však v hrubém rozporu se smyslem zákona o azylu. Z obsahu spisového materiálu dále vyplynulo, že stěžovatel není rodinným příslušníkem osoby, které by byl azyl na území ČR udělen, a nejsou tudíž splněny podmínky pro udělení azylu podle ust. § 13 zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného podle ust. § 14 zákona o azylu nakonec podléhá soudnímu přezkumu pouze po formální stránce a po stránce věcné jen v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené zákonem. Žádná taková pochybení krajský soud neshledal. K tomu soud zdůraznil, že žalobce se v průběhu správního řízení výslovně udělení azylu z humanitárních důvodů nedomáhal a nepředložil v tomto směru žádné důkazy. Správní orgán postupoval rovněž v souladu s ust. § 91 zákona o azylu, neshledal-li v případě stěžovatele existenci překážek vycestování, neboť z informací o zemi původu a z údajů uváděných žalobcem nelze učinit závěr, že by náležel k osobám ohroženým skutečnostmi, vypočtenými výše citovaným ustanovením. Z uvedených důvodů krajský soud v Hradci Králové žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Krajský soud se dle jeho názoru nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci [§ 3 odst. 4 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)]. Žalovaný řádně nezdůvodnil, proč důvody, které stěžovatel uvedl, nejsou důvody zvláštního zřetele hodné a nemohou být považovány za humanitární. Žádá proto, aby byla přezkoumána zákonnost uvedeného rozhodnutí. Krajský soud totiž pouze konstatoval závěry, ke kterým dospěl žalovaný a rovněž nijak nezkoumal, zda jsou či nejsou dány podmínky ust. § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu nijak blíže nevymezuje, co jsou humanitární důvody, je výklad tohoto pojmu na uvážení správního orgánu. Toto uvážení nemůže být dle názoru stěžovatele ani příliš široké, ani příliš zužující. Právě proto, že zde není uveden výčet humanitárních důvodů a jejich konkretizace je ponechána na uvážení žalovaného, je nutné soudně přezkoumat meze tohoto uvážení. Z uvedených důvodů žádá Nejvyšší správní soud, aby rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně žádá, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 25. 7. 2005 popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkazuje přitom na správní spis, zejm. na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Kasační stížnost podle něj trpí vadou, jež spočívá v absenci údaje o adrese, na kterou je možné doručovat, neboť stěžovatelem uvedená adresa P. s. K. O. není aktuální. Z tohoto střediska se stěžovatel odstěhoval dne 28. 6. 2005. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro neodstraněnou vadu podání, nebo tuto jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádost o udělení azylu na území ČR podal stěžovatel dne 23. 9. 2003. Pohovor k žádosti byl proveden dne 24. 10. 2003 v P. s. K. O. na žádost stěžovatele v jazyce čínském

za přítomnosti tlumočnice. Stěžovatel opustil Čínu poté, co mu bylo policií uloženo zaplatit odškodné majiteli sousedního bistra. Stěžovatel provozoval bistro a dařilo se mu dobře. Majiteli sousedního bistra však nikoli. Proto nechal rozbít vybavení stěžovatelova bistra. Na to stěžovatel reagoval tím, že požádal své přátele, aby rozbili vybavení tohoto sousedního bistra. Jeho majitel pak nechal stěžovateli zlomit ruku. Jelikož měl tento člověk známé na policii, bylo stěžovateli uloženo zaplatit mu náhradu škody. Splatnost byla stanovena na jeden týden, proto stěžovatel okamžitě utekl. Kdyby škodu neuhradil, podal by na něj majitel sousedního bistra trestní oznámení a stěžovatel by byl odsouzen k vězení. Na jak dlouho, neví. V ČR by si rád otevřel stejné bistro, jako měl v Číně. V případě návratu do vlasti mu hrozí dluhy.

Nejvyšší správní soud se primárně zabýval tvrzením žalovaného, podle něhož není adresa stěžovatele uvedená na kasační stížnosti aktuální. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že vzhledem k zastoupení stěžovatele advokátkou není znalost současné adresy samotného stěžovatele pro rozhodnutí o podané kasační stížnosti nezbytně nutná. Nejedná se tedy o nedostatek podmínek řízení, natož takový, pro který by nebylo lze v řízení pokračovat ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nebyl-li dán důvod pro odmítnutí kasační stížnosti podle cit. ustanovení, přezkoumal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v rozsahu důvodů zde uplatněných, avšak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Naplnění důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spatřuje v tom, že soud podle jeho názoru nesprávně posoudil právní otázku aplikace ust. § 14 zákona o azylu žalovaným. Sám má za to, že jsou v jeho případě dány okolnosti zvláštního zřetele hodné, jež udělení azylu podle cit. ustanovení odůvodňují.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že rozhodnutí správního orgánu podle § 14 zákona o azylu podléhá soudnímu přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48).

V daném případě vycházel žalovaný z výpovědi stěžovatele na podkladě Informací Ministerstva vnitra Velké Británie (Hodnocení země) z října 2002, Informací Ministerstva zahraničních věcí ČR, č. j. 1 14928/2000-LP, ze dne 18. 7. 2000, Zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Číně za rok 2002 a informací z databanky ČTK. Tyto představují standardní podklady pro vydání správního rozhodnutí v azylovém řízení. Skutečnosti tvrzené stěžovatelem byly tedy žalovanému známy, neposoudil je však jako natolik závažné, aby odůvodňovaly udělení azylu z humanitárních důvodů. Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli, že rozhodnutí žalovaného v tomto ohledu je poněkud lakonické a odkaz na judikát zdejšího soudu učiněný v této souvislosti ne zcela případný, současně je však nucen konstatovat, že rovněž podle jeho názoru byly premisy úsudku žalovaného zjištěny řádným procesním postupem, že jeho rozhodnutí není v rozporu s pravidly logického usuzování a neodporuje ani zákazu libovůle ve správním rozhodování. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stížní důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto v daném případě není naplněn.

Dle názoru stěžovatele se dále krajský soud nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v souladu s platnými právními předpisy a vycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

S ohledem na výše popsanou argumentaci krajského soudu a jím naříkanou obecnost žalobních námitek v tomto ohledu pokládá Nejvyšší správní soud uvedenou námitku za bezpředmětnou, a to tím spíše, že ani v kasační stížnosti ji stěžovatel nijak blíže nespecifikoval. Ani důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. tedy naplněn není.

Pokud jeho námitku nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku stran rozhodnutí žalovaného podle ust. § 14 zákona o azylu, odkazuje Nejvyšší správní soud na výše popsané meze soudního přezkumu takového správního rozhodnutí. Krajský soud se otázkou přezkumu uvedeného rozhodnutí v takto vymezeném rozsahu zabýval, dospěl však k závěru, že žalovaný nepochybil, a to ani po stránce formální, ani věcné. Tato námitka tudíž nemůže být úspěšná a rovněž důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto není dán.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadami podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) ani d) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

S přihlédnutím k ust. § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. srpna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

